

REISEBREV FRA

OSLO

Av Phil Chodrow

Jeg heter Phil Chodrow, og jeg er en amerikansk filosof (vel, en slags) som nå har bodd i Oslo og vært tilknyttet UiO et semester. Jeg har en blogg. Det er ikke skrevet noe på bloggen. Noen ganger er dette en kilde til forlegenhet for meg. Da jeg var på den andre siden av Atlanterhavet fortalte jeg vennene mine at bloggen ville berette om mine eventyr i Norge. De ville alle være «episke». Det ville være bilder av den «episke» norske naturen. Fortellinger om

I den amerikanske fantasien er alt i Norge «episk».

mine «episke» skiturer gjennom skogene. Oppskrifter på den «episke» norske maten jeg skulle lage. Og sladder fra de «episke» norske festene jeg skulle bli invitert til. Og så videre. Jeg opprettet selv bloggen. Den har sitt eget lykkelige sted på internett. Jeg laget et forsidebilde, og jeg fortalte vennene mine at jeg skulle oppdatere bloggen minst en gang i uken.

Det er fortsatt ikke skrevet noe på bloggen.

Kanskje er jeg litt skamfull over tanken på å innrømme overfor vennene mine at ikke alle opplevelsene mine her i Norge har vært fullstendig «episke». I den amerikanske fantasien er alt i Norge «episk». I Norge går man på tur hele formiddagen, tilbringer hele ettermiddagen på ski, og oppholder seg på en pub resten av natta. I Norge spiser man lutfisk til lunsj og elgbiff til middag før man ser på nordlyset med et glass akevitt i hånden. Og selvfølgelig er det mye å gjøre som er «episk» i Norge. Jeg har selv sett og

gjort litt av det. Jeg har sett Magnus Carlsen spille sjakk på toppen av Prekestolen. Jeg har tatt en båt til Lofoten i novembermørke og storm. Og jeg har blitt invitert til noen – ja, «episke» – fester. Men sammen med det overnevnte har jeg måttet lære litt av hvert om livet i Norge, og ingensteds er livet alltid «episk». Å leve som amerikaner i Norge er som å leve på et sted som er virker kjent, men som også er litt forskjellig. Leilighetene er like de i Amerika, men vannet er bedre, mikrobølgeovner er det færre av, rommene er kaldere. T-banen er lik den i Amerika, men vognene er renere, menneskene er roligere og billettene er dyrere. Butikkene er mindre, vennene høfligere, himmelen mer tåkete, og så videre og videre. For meg har livet i Norge ikke vært fullt av livsendrende åpenbaringer, men heller små tilpasninger og erkjennelser. Tilværelsen har også vært full av gåter om hvordan jeg passer inn (eller ikke) her i Oslo. Og dette er, kanskje, grunnen til at ingenting er skrevet på bloggen.

Gåte 1: Hvordan tenker nordmenn om amerikanere?

Kandidatsvar 1: Nordmenn liker amerikanere. Ting som støtter denne påstanden: Alle jeg har møtt har vært veldig hyggelige mot meg, ingen har virket irritert over å snakke engelsk, og en beruset Charlie Chaplin har på Halloweenfest fortalt meg at nordmenn er «pretty much gay for Americans».

Kandidatsvar 2: Nordmenn syns amerikanere er litt merkelige. Støttende: Under det amerikanske presidentvalget var det mange som lurte (høyt) på hvorfor noen tok Mitt Romney alvorlig, samboerne mine måtte be meg om å ta av skoene mine før jeg kom inn i leiligheten, en pirat på Halloweenfesten ga meg et pussig blikk da han fortalte meg at nei, han var faktisk ikke «gay for me». Nåvel.

Foreløpig konklusjon: Litt av begge.

Gåte 2: «So, uh, what do you do? You're a postdoc? Or a Ph.D.? You are writing your master's thesis? Or...?»

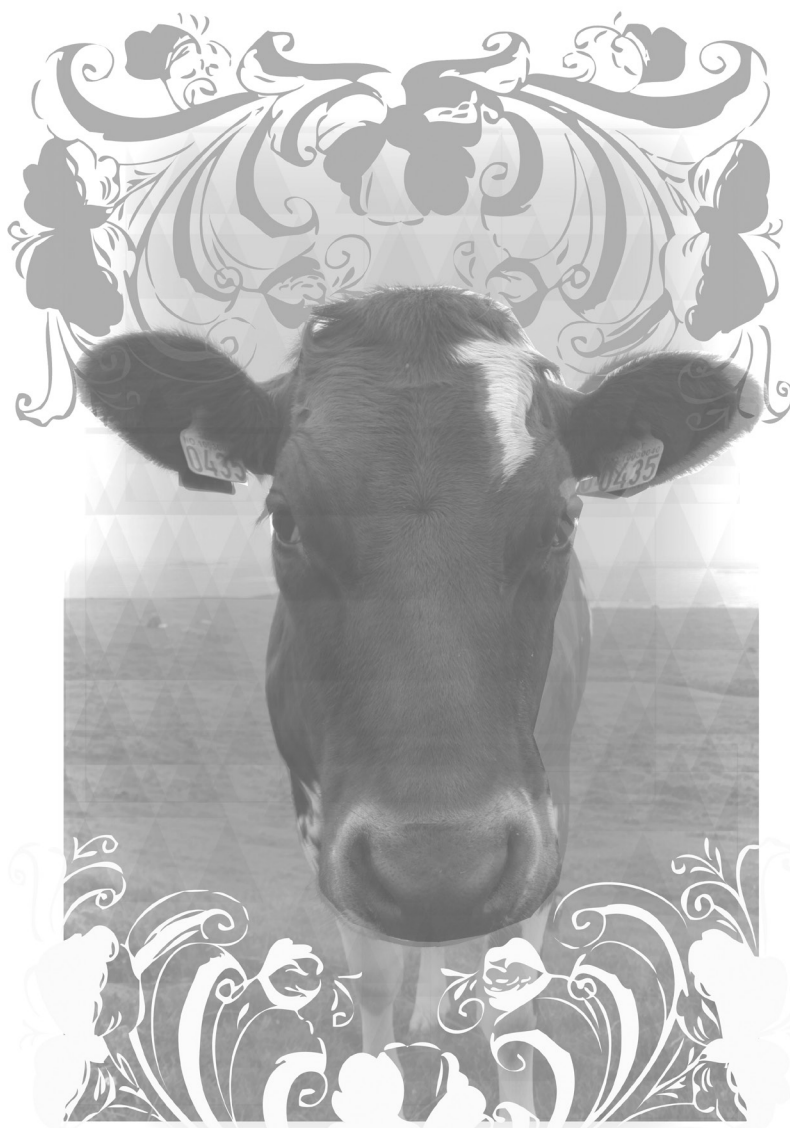
Vel, ingen av de overnevnte.

Kandidatsvar 1: Dette er svaret som jeg vanligvis gir når noen spør: Jeg er forsker på Center for the Study of Mind in Nature (CSMN). Støttende: På GM er det et kontor med navnet mitt («Phil Chodrow, Guest Researcher»). Lommeboken min inneholder et nøkkelkort som kan åpne enhver dør på GM. De menneskene som jeg jobber med kaller jeg «kolleger». I laptopen min er det et utkast til en artikkel som jeg håper snart vil bli publisert.

Kandidatsvar 2: Dette er svaret jeg gir når jeg tenker på at jeg kan få studentrabatt: Jeg er student. Støttende: Dette høstsemesteret tok jeg to kurs, et i etikk og det andre i norsk. Jeg leier et rom i Sogn studentby. I rommet står det et par ski opp mot veggen, som jeg leier av OSI. Du kan kontakte meg på denne UiO e-postadressen: philic@student.ifikk.uio.no.

Foreløpig konklusjon: Litt av begge. Det er de små spørsmålene som forvirrer en: Er Oslo en metropol eller en liten by? Vet jeg noe om Oslo og Norge, eller er jeg fortsatt en klønede nybegynner her? Er det kult å ha på seg den ullgensereren i Telemarkstil som jeg har kjøpt her i Oslo, eller vil mine norske venner gjøre narr av meg? Litt av begge, litt av begge. Kanskje kan man blogge om slike småting, kanskje kan man filosofere om «The Metaphysics of Oslo», praktisk kunnskap og «city smarts», sosiale etiketter og klær. Men dersom man har fortalt alle vennene sine at Norge skal være «episk» er det kanskje forståelig at man er litt skamfull over å skrive om genseretiketter.

Hva får man ut av å leve i utlandet? Noen «episke» opplevelser, joda. Og noen suvenirer. Og noen fortellinger som man kan imponere vennene sine med. Viktigere enn disse tingene: nye venner. Men, kanskje viktigst av alt så med-

Illustrasjon: Janne Celia Seim

fører det at man for en tid ikke passer helt inn på stedet der man bor. Å lære å passe inn er å lære å være oppmerksom på de småtingene som omringer en på nye måter. Småting som ikke passer på blogger som skal beskrive det «episke». Ting som: Liker de meg? Akkurat *hva* gjør jeg her? Genser, eller...? Dette er å lære, ikke bare om å være et annet sted, men å lære å være annerledes. «Episk»? Noen ganger. Livsendrende? På de små måtene – som legger opp til store måter – ja.

Er det kult å ha på seg den ullgensereren i Telemarkstil som jeg har kjøpt her i Oslo, eller vil mine norske venner gjøre narr av meg?

«Phil, there's nothing written on your blog.» Erkjent. Det er bra.